

ANNE-MARIE
HOOYBERGHS

Roman

ZOETE
WRAAK

ZOETE WRAAK

Eerder verschenen van Anne-Marie Hooyberghs bij Uitgeverij
Zomer & Keuning:

Met hart en ziel
Waar liefde groeit
Niemandskind
Herinneringen
Klaprozenrood

Anne-Marie Hooyberghs

Zoete wraak

Uitgeverij Zomer & Keuning

Deze roman is gebaseerd op ware feiten. Het verhaal eromheen is fictie.

ISBN 9789401909617

ISBN e-book 9789401909624

NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

amhooyberghs.wordpress.com

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Het Laatste Nieuws, woensdag 23 december 2015:

Waarom vrouwen zwijgen, zelfs als ze zoals Madi V. jarenlang worden misbruikt? Schaamte is een belangrijke factor. Verkracht worden door je eigen man, daar kom je niet mee naar buiten.

Het Nieuwsblad, donderdag 4 februari 2016:

Zeven jongemannen zijn opgepakt in Oostende omdat ze een zeventienjarig meisje verdoofd hebben en vervolgens gezamenlijk verkracht. Ontkennen heeft geen zin: de politie heeft een filmpje in handen waarop alles te zien is.

Het Nieuwsblad, 5 februari 2016:

Vijf keer had ze het gezegd. 'Nee!' Hij deed het toch. Verkrachting heet dat. Maar een straf was niet nodig, vond de rechter die donderdag moest oordelen over de aanranding.

Het Laatste Nieuws, vrijdag 1 april 2016:

Na een avondje uit in Gent raakte een meisje rond vijf uur haar vriendin uit het oog. Het volgende dat ze zich herinnert, is dat ze wakker werd in een vreemde woonkamer terwijl ze verkracht werd.

Het laatste Nieuws, weekend 23 en 24 april 2016:

'Een agressieve man die wel vaker vrouwen sloeg,' heette het. 'Anne liep een maand geleden nog bont en blauw rond. Voor de buitenwereld hield ze de schijn op en zei ze dat ze was aangeval- len door een hond. Slechts enkele intimi wisten dat Gino haar sloeg.'

Het verhaal dat volgt, speelt zich af in 1985, meer dan dertig jaar geleden. Aan de bovenstaande krantenknipsels te zien lijkt er in al die tijd helaas niet veel veranderd.

De slag was zo heftig en onverwachts dat Liona met fiets en al omviel. Haar hoofd sloeg tegen de grond en de klap versufte haar. Ze hoorde dat de ketting nog even bleef doorratelen terwijl twee handen haar onder haar armen vastgrepen en haar onder haar fiets vandaan trokken. In eerste instantie voelde ze dankbaarheid, ook al rukten de handen aan haar. Ze werd over het pad gesleurd over oneffen, met gras begroeid terrein en langs stekelige braamstruiken die bloedende krassen maakten in haar blote armen en benen. Iets hards en puntigs drukte zich venijnig in haar onderrug en haar hand klopte pijnlijk. Het gebeurde allemaal zo vlug dat ze zich niet eens realiseerde wat er gebeurde. Ze was zich alleen bewust van de pijn en het ongemak, en ze was dankbaar dat er iemand was om haar te helpen.

Pas toen ze enkele meters van het bospad was weggesleept, keerde haar bewustzijn terug. De sufheid verdween en de adrenaline kwam ervoor in de plaats, waardoor angst de overhand kreeg. De humusachtige geuren van mos, stinkende zwammen en vochtige bosgrond drongen haar neus binnen. De pijn leek opeens bijzaak en Liona voelde nu alleen de knijpende vingers rond haar schouders. Ze boog haar hoofd wat naar achter om de persoon te zien die bij deze handen hoorde en zag een gezicht dat schuilging achter een bivakmuts. Plotseling begreep ze wat er gebeurde en wat hij met haar van plan was. Paniek en doodsangst joegen door haar heen.

Ze begon te schreeuwen en met haar armen te slaan, hakte haar hielen in de mulle bosgrond en draaide zich in alle bochten zodat hij haar los zou laten. Dat lukte. Ze voelde zijn handen van haar schouders glijden en wilde opspringen, weg van deze afschuwelijke man. Maar voordat ze ook maar één beweging kon maken, belandde zijn volle gewicht boven op haar. Het leek alsof alle lucht uit haar longen werd geperst en ze hapte naar adem als een vis op het droge. Liona klauwde in paniek om zich heen, kreeg vat op de gebreide stof van zijn

bivakmuts en trok. In een kort ogenblik zag ze zijn gezicht: zijn blauwe ogen, de blonde stoppels op zijn kin, zijn neus en zijn mond die ze zag opengaan om te vloeken. Hij haalde woedend uit en liet zijn vuist twee keer vlak na elkaar hard op de zijkant van haar gezicht neerkomen. Haar hoofd schokte de andere kant op en het duizelde haar, zodat ze even tot niets meer in staat was.

Toen ze enigszins bij haar positieven kwam, zag ze dat hij zijn bivakmuts weer droeg. Ze proefde bloed, er was iets met haar lip. Hij had haar polsen nu met één hand in een ijzeren greep boven haar hoofd vast. Pijnscheuten golfd en door haar rechterarm. Zijn gewicht pinde haar tegen de grond en liet haar haast stikken. Ze hoorde hem hijgen en ze voelde hoe hij met zijn vrije hand haar jurk naar boven trok en ongeduldig aan haar onderbroek rukte. In doodsangst probeerde Liona opnieuw met haar benen te schoppen en ze begon te gillen. Hij vloekte weer, stopte zijn handeling en drukte zijn hand nu tegen haar neus en mond zodat ze geen adem meer kon halen. Haar ogen sperden zich open en ze keek in de kille blauwe ogen boven haar. Daarboven priemden zonnestrallen door het gebladerte. Gek dat ze dat nog opmerkte, al was het in een flits.

Ze probeerde haar hoofd onder zijn hand vandaan te krijgen. Maar hoe ze ook schopte, kronkelde en jammerde, niets hielp. Het worstelen werd al snel minder. Het werd ijl in haar hoofd, ze voelde zich langzaam wegzakken. Ze kreeg geen lucht en was niet bij machte er iets aan te doen. Met haar laatste krachten probeerde ze wanhopig haar hoofd onder zijn hand vandaan te krijgen, maar hij liet het niet toe. Hij duwde nog wat harder, drukte haar achterhoofd nog dieper tussen de dennennaalden en rottende bladeren, tot alles donker werd. Liona sloot haar ogen omdat ze geen kracht meer had en gaf zich over.

Ze voelde dat hij zijn hand van haar mond en neus haalde. Haar hoofd zakte langzaam opzij. Ze was te ver weg om te reageren en beseftte niet eens dat de lucht nu weer vrij naar binnen kon stromen. En toch... toch was ze zich nog van zijn

handelingen bewust, al was het vaag, alsof haar brein in een haast ondoordringbare mist was gehuld. Hij liet nu ook zijn hand rond haar polsen los. Dacht hij dat ze dood was? Was ze dat? Ergens in die dikke mist voelde ze hem opnieuw aan haar ondergoed trekken. Ze hoorde een winterkoninkje zingen, een hoog trillertje dat ijl door de mist heen drong. De mist werd steeds dichter, tot ze ten slotte wegzakte in een allesomvattende stilte.

Het felle licht van de zon leek door haar oogleden heen te schijnen en maakte haar wakker. Liona knipperde met haar ogen en zag een raam waardoor de zon naar binnen scheen. Verward tilde ze haar hoofd wat op om te zien waar ze was. Opeens schoot ze met grote angstogen overeind. Waar was hij? Er sneed een pijnscheut door haar heen zodat ze gedwongen werd weer te gaan liggen, maar haar ogen vlogen in doodsangst van links naar rechts. Hij was gelukkig nergens te zien. Had ze gedroomd misschien, een afschuwelijke nachtmerrie? Waar was ze dan? Deze keer liet ze haar blik langzamer door de kamer gaan. Naast zich zag ze een onbeslapen bed, met een opengetrokken gordijn tussen de bedden in. Een paar gemakkelijke stoelen met armleuningen. Een tafeltje tegen de muur, een metalen kast. Aan de andere kant een raam waar de zon doorheen priemde.

Ze kneep haar ogen samen om door het felle licht heen te kijken en zag een hoog gebouw, dat parallel stond met het gebouw waarin ze lag. Het telde een hoop verdiepingen en een groot aantal ramen. Achter sommige ramen zag ze bloemen en hier en daar een gezicht dat gedachteloos naar buiten leek te staren. Een tortelduif vloog voorbij. Liona richtte haar blik weer voor zich en zag een infuus in haar arm steken en een verband rond haar rechterhand. Toen pas realiseerde ze zich dat ze in een ziekenhuisbed lag. Langzaam kwamen flarden herinneringen terug, al kon ze die nog niet goed plaatsen. Vermoeid sloot ze haar ogen en ze gleed weer weg in een onrustige slaap.

Toen ze voor de tweede keer wakker werd zag ze niet alleen de ziekenhuiskamer, maar ook het bezorgde gezicht van Bart boven zich. Zijn aanwezigheid deed een zucht van verlichting over haar lippen komen. Bart gaf haar een gevoel van veiligheid. Zijn vertrouwde zachte, bruine ogen achter brillenglazen, zijn donkere haar en dito baard, zijn warme stem, zijn lange gestalte; kortom zijn hele verschijning. Liona was blij dat hij er was, opgelucht ook. Ze zocht

zijn hand en kneep er dankbaar in.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg hij zacht.

Liona probeerde iets te zeggen, maar moest haar keel schrapen voor ze het kon. ‘Wat... wat is er gebeurd?’ bracht ze ten slotte schor uit.

‘Weet je dat niet meer?’ vroeg hij voorzichtig.

Ze sloot haar ogen, liet even een flard afschuwelijke herinneringen toe en schudde toen haar hoofd. ‘Dat bedoel ik niet. Ik bedoel... hoe ik hier terechtgekomen ben.’

Bart keek op haar neer en zag zijn vrouw tot een hoopje ellende gereduceerd. Eén kant van haar gezicht was helemaal blauw en opgezwollen. Haar linkeroog zat zo goed als dicht, haar lip was gehecht, haar armen zaten vol schrammen en haar rechterhand was ingetapet. Maar het ergste was de blik van angst, van vernedering en van schaamte in haar gezonde oog. Hij probeerde niet te denken aan alle verschrikkingen die ze had moeten doorstaan, want dan stortte hij in en daar zou hij haar op dit moment niet mee helpen. Hij moest sterk zijn zodat hij haar kon bijstaan om dit verschrikkelijke voorval te boven te komen.

‘Dankzij een hond, Liona,’ zei hij ten slotte zacht. ‘Volgens de politie was de hond van een meisje. Zij was daar aan het wandelen en heeft hun verteld dat ze het wel wat vreemd vond toen ze een fiets zag liggen langs de kant van de weg, maar vermoedde dat die van iemand was die paddenstoelen of dennenappels bij elkaar zocht. Ze stond er in ieder geval niet lang bij stil. Haar hond liep vrij in het bos en begon op een gegeven moment luid te blaffen. Toen zag het meisje een schim door het bos weghollen. Ze dacht nog dat dit misschien de persoon was van de fiets en dat deze nu geschrokken was door haar hond en bang was weggelopen. Omdat haar hond niet terugkwam na herhaaldelijk roepen, liep het meisje een eind het bos in en zo heeft ze jou daar aangetroffen. Zij heeft ervoor gezorgd dat je hier terechtkwam en dat de politie op de hoogte werd gebracht.’

‘Wie was dat meisje?’

Bart drukte even haar hand. ‘Ik weet het niet, maar mis-

schien kan de politie het ons wel vertellen. Wil je dat ik het hun vraag?’

Liona schudde haar hoofd. ‘Later. Dat komt nog wel. Ik ben blij dat je bij me bent. Heb ik lang geslapen?’

Bart keek even op zijn horloge. ‘Een viertal uurtjes. Ze hebben je na het onderzoek een kalmerend middel gegeven. Je sliep toen ik hier aankwam en van de verpleegsters mocht ik je niet wakker maken omdat jij je rust broodnodig had. Ik was zo ongerust, lieverd. Je kunt je niet voorstellen hoe blij ik ben je stem te horen.’

‘Na het onderzoek? Daar herinner ik me niets meer van.’

Bart had van dezelfde verpleegster vernomen dat Liona bewusteloos was binnengebracht en dat het maar een haartje had gescheeld of ze was inderdaad gestikt. Vermoord door die wellusteling! Hij voelde een huivering van afschuw over zijn rug gaan bij die gedachte.

Liona leek zijn zwijgzaamheid niet eens op te merken. Onrustig keek ze om zich heen op zoek naar een klok. ‘Hoe laat is het? Is de school al uit?’ vroeg ze toen geschrokken. In haar ellende was ze bijna haar kinderen vergeten.

‘Rustig maar, Liona. De meisjes zitten bij je ouders en er wordt goed voor hen gezorgd. Ik heb hun en onze ouders in grote lijnen en met de nodige voorzichtigheid verteld wat de politie tegen me heeft gezegd en hun gevraagd je een beetje te ontzien. Daarom ben ik hier alleen. Ik dacht dat je misschien wat tijd nodig had voor jezelf.’

Ze keek hem dankbaar aan. ‘Dank je. Dat heb ik inderdaad.’

Op dat ogenblik ging de deur open en kwam er een vrouw binnen met een wit schort, een stethoscoop om haar hals en een dossier in haar hand. Ze knikte vriendelijk. ‘Dag, mevrouw Geens, hoe gaat het ermee?’ Zonder op een antwoord te wachten keek ze even op naar Bart. ‘Bent u haar echtgenoot?’ Ze keek vluchtig in haar dossier en vroeg: ‘Meneer Caspers?’

Bart knikte kort.

‘Goed, dan kan ik het wel tegen jullie beiden zeggen.

Gelukkig vallen de lichamelijke verwondingen nogal mee. Afgezien van een gebroken duim, een opgezwollen gezicht, een paar gekneusde ribben, wat schrammen en wat beurse plekken, is alles nog intact. Kunt u me zeggen wat er allemaal gebeurd is?’

Deze plotselinge vraag overrompelde Liona. ‘Iemand, een man, heeft me van mijn fiets geslagen en heeft me...’ Ze kon het woord ‘aangerand’ niet over haar lippen krijgen.

Gelukkig hoefde ze niet verder te gaan, want de vrouw in het wit knikte goedkeurend. ‘Dat hadden we al vermoed, mevrouw Geens, gezien uw toestand en de informatie van de politie. Ik ben blij dat de hond die man op tijd heeft gestoord, zodat hij niet de gelegenheid heeft gehad u te verkrachten. Het zal waarschijnlijk wel een opluchting voor u zijn om dat te weten. Desondanks besef ik maar al te goed dat deze aanranding u geestelijk wellicht meer heeft beschadigd dan wij kunnen vermoeden. Als u hulp wilt, kan ik u een geschikte psychiater aanbevelen.’

Liona had op dat ogenblik echter geen zin om haar afschuwelijke verhaal aan een wildvreemde te vertellen. ‘Ik heb nu alleen maar behoefte aan wat rust, dokter,’ antwoordde ze uitgeput.

De dokter knikte. ‘Werkt u buitenshuis?’ ging ze verder.

‘Ja, tweeënhalve dag in de week,’ zei Liona. Ze was blij dat ze vandaag en morgen haar vrije dagen had en dat daarna het weekend erop volgde. Nu had ze nog wat respijt en hoefde ze haar collega’s nog niet meteen op de hoogte te brengen van wat er gebeurd was. Ergens schaamde ze zich ervoor om het hun te vertellen, terwijl ze toch goed besepte dat haar geen schuld trof.

‘Dan zal ik u een verklaring meegeven waarin staat dat u de eerstvolgende weken niet mag gaan werken. U zult die tijd wel nodig hebben om te herstellen, zowel lichamelijk als geestelijk.’ Met die woorden liet ze hen alleen.

De deur was echter nog niet dicht of hij ging alweer open. Een ouder echtpaar kwam de kamer binnen. Liona’s schoonmoeder stak al bij de deur hoofdschuddend haar handen

naar haar uit terwijl ze haar vol medelijden aankeek.

‘O, meisje toch, wat zie je er verschrikkelijk uit!’ bracht ze er ontdaan uit toen ze haar armen heel voorzichtig om Liona’s schouders sloeg en een zoen op haar gave wang drukte. ‘Bart belde ons om te zeggen dat ze je naar het ziekenhuis hadden gebracht en ook dat we niet meteen moesten komen. Maar dat laatste kan hij van ons niet verlangen, toch? Zeker niet nadat hij verteld had dat iemand je had aangerand en in elkaar had getimmerd. Waar gaat het toch naartoe met de wereld! En dat op klaarlichte dag! Een mens zou zich nog moeten gaan opsluiten om zich veilig te voelen!’ Ze draaide haar hoofd met het korte grijze kapsel naar haar echtgenoot en vervolgde: ‘Vind je ook niet, Stefaan?’

Barts vader ging op de rand van het lege bed zitten en knikte. ‘Daar heb je gelijk in, Louise. Een schande noem ik dat!’

Louise keek hem even goedkeurend aan en begroette haar zoon toen met een kus. ‘Ik heb ook met jou te doen, jongen. Ik vraag me af hoe jullie het te boven gaan komen.’ Ze wendde zich weer tot Liona. ‘Heb je er al met Bart over gepraat? Weet hij al wat er precies is gebeurd?’

Liona schudde vermoeid haar hoofd. ‘Daarvoor heb ik de kans nog niet gehad, Louise.’

‘Niets staat je in de weg om het nu te doen, kind. Dan horen wij het ook en dan weten we tenminste wat er is gebeurd.’

Bart vond het welletjes. Zijn moeder was over het algemeen best aardig, maar tact was niet haar sterkste kant en ze bezat een onverzadigbare nieuwsgierigheid. Hij besloot dan ook om in te grijpen. ‘Je vermoeit haar te veel, moeder, bovendien is Liona niet verplicht alles te vertellen. Begrijp je dan niet dat het nog heel gevoelig ligt?’

Louise keek even verontschuldigend naar haar schoondochter. ‘Ach, het spijt me, kind. Je moet maar denken dat ik er zo van ondersteboven ben dat ik er alles maar uitflap. Mijn buurvrouw kende ook iemand die was verkracht door een bruit. Gelukkig hebben ze die man kunnen arresteren. Hij

heeft twee jaar gekregen en zit nog steeds in de gevangenis. Ik hoop dat ze deze dader ook vlug in de kraag zullen grijpen.'

Liona kneep haar goede oog even dicht. Zou haar schoonmoeder het al rondgebazuind hebben? Daar zou ze niet van schrikken, maar leuk was anders. 'Ik zou het fijn vinden als je mijn verhaal niet aan de grote klok zou hangen, Louise. Het is niet bepaald iets om trots op te zijn,' zei ze dan ook resoluut.

'Natuurlijk niet, meid. Natuurlijk niet. Je weet toch dat ik zoiets niet doe.'

Liona had hier zo haar twijfels over, maar ze zweeg en luis-terde toen beleefd naar de laatste nieuwtjes en roddels van Louise. Stefaan praatte zachtjes met zijn zoon. Door Louises geratel kon Liona niet horen waar ze het over hadden.

Gelukkig was Louise zo verstandig het bezoek niet te rekken. Dat medeleven had ze dus nog wel. Met de belofte dat ze vlug weer langs zouden komen namen ze afscheid.

Toen ze weg waren voelde Liona zich doodop en sloot ze vermoeid haar ogen.

Bart nam haar hand en wachtte tot ze hem aankeek. 'Zal ik je ouders vragen of ze tot morgen willen wachten met een bezoek? Ik heb de indruk dat het je allemaal wat te veel zal worden.'

Liona knikte dankbaar. Vandaag was alles haar inderdaad even te veel, zelfs haar kinderen, en daar voelde ze zich behoorlijk schuldig over.

Bart zag het. 'De kinderen zijn in goede handen, schat. Kop op. We komen hier wel doorheen en als je erover wilt praten, dan sta ik voor je klaar,' zei hij zacht en bemoedigend.

Liona zag de bezorgdheid in zijn ogen en ze probeerde geruststellend te glimlachen, wat niet lukte.

De tweede dag mocht Liona al naar huis. Haar lichamelijke verwondingen waren niet van dien aard dat ze langdurig behandeld moesten worden. Ze zouden vlug genoeg genezen, afgezien van haar gebroken duim, die nu in het gips zat. Verder werd haar alleen nog wat rust voorgeschreven. Liona was er blij om, maar tegelijkertijd ook bang.

Ze had Bart verzocht om haar familie te vragen haar pas te bezoeken als ze thuis was. Haar hoofd stond er niet naar om hun ongetwijfeld vele vragen te beantwoorden. Ze hoopte dat ze er klaar voor zou zijn zodra ze naar huis mocht, maar ondervond al vlug dat het allemaal niet zo gemakkelijk ging als ze zich had voorgesteld. Vanochtend was één blik in de spiegel al voldoende om haar in huilen te doen uitbarsten. Bij het zien van haar opgezwollen gezicht, kwamen de herinneringen zo glashelder terug dat het leek alsof ze alles opnieuw onderging. Ze hoopte dat de zwellingen vlug zouden wegtrekken en dat de herinneringen dan ook minder op haar in zouden hakken.

Eenmaal thuis kon ze de vragen en de ontredde-ning echter moeilijk negeren. Siegrid, Liona's oudste dochter van zeven- tien, had ontzet een hand voor haar mond geslagen toen ze haar moeders nog altijd opgezwollen oog en lip zag en de vele schrammen en het gips. Gelukkig had Bart de meisjes des- kundig voorbereid zodat ze niet te erg zouden schrikken. Maar toch was de afschuw en de bezorgdheid van Siegrids fijne, bleke gezicht af te lezen. Ze glimlachte echter dapper door haar medelijden heen en hielp haar moeder onderstop- pen op de sofa tot ze heerlijk ingepakt zat.

'Ik ben blij dat je weer thuis bent, mam,' zei ze haast fluis- terend.

'Dat ben ik ook, meisje. Het doet mij zo goed om je weer te zien.' Ze streek even langs het lange blonde haar van haar dochter.

Maar Siegrid wendde zich met een ruk van haar af, bang dat ze anders in tranen zou uitbarsten en dat wilde ze niet. Ze

wilde haar moeder niet meer verdriet aandoen dan ze al had. 'Kan... kan ik nog iets voor je doen, mam?' vroeg ze onwennig.

Liona voelde aan dat ze het moeilijk had. 'Ik heb wel trek in een kopje koffie. Lekkere vers gezette koffie en niet van dat ziekenhuisspul.' Ze probeerde te glimlachen wat alleen maar een rare grimas veroorzaakte.

Siegrid was echter blij dat ze iets omhanden had en rept zich naar de keuken. 'Komt eraan, mam.'

Liona keek haar even na. Daarna keek ze om zich heen en slaakte toen een zucht van verlichting. Ze was blij weer thuis te zijn, in haar eigen vertrouwde omgeving, haar kinderen te zien en de draad weer op te pakken. Ze hoorde Bart en Siegrid in de keuken zacht praten zonder dat ze verstond wat er gezegd werd.

Even later kwam haar dochter haar het kopje koffie brengen met een paar kokoskoekjes erbij. 'Deze heb ik speciaal voor jou gehaald, mam,' zei ze met een glimlach. 'Je lievelingskoekjes.'

Wat bofte ze toch met die schat!

Liona was een beetje weggedoezeld toen haar ouders en haar veertienjarige dochter Sorane de woonkamer binnenkwamen. Hun stemmen wekten haar. Had ze lang geslapen? Ze keek op haar horloge. Nee, het was amper een halfuurtje later. Waarschijnlijk was de rit naar huis toch vermoeiender dan ze had verwacht. Ze probeerde opgewekt te glimlachen toen ze haar jongste dochter schoorvoetend binnen zag komen. Sorane was na schooltijd bij haar grootouders langsgedaan en werd nu door hen thuisgebracht terwijl Siegrid dadelijk na school naar huis gefietst was. Bart had haar verteld dat Sorane het gezelschap van haar grootouders verkoos omdat ze zich dan veiliger omringd, moediger en emotioneel sterker voelde wanneer ze haar moeder zou zien. Maar dat mocht niet baten. Zodra ze haar moeders verwondingen zag, kwamen de tranen, en ze vloog in haar moeders armen, waar ze haar snikkende hoofd tegen een schouder drukte.

Liona gaf troostende klopjes op haar rug, maar ze voelde zich er slecht onder omdat dit door haar kwam. Sorane was nog zo jong, veel te jong om al met zulke gruwelijke feiten geconfronteerd te worden. Het leven moest voor haar nog zorgeloos en onbekommerd zijn.

‘O, mam, hoe zie je eruit. Ik vind het zo verschrikkelijk voor je,’ snikte ze haast ontroostbaar.

Liona streekte geruststellend het sluike, donkerblonde haar van haar jongste dochter. ‘Ach, dat trekt wel weg, lieverd. Maak je daarover maar niet bezorgd,’ zei ze luchtiger dan ze zich voelde.

Sorane schudde heftig haar hoofd. Ze had haar roodbehuilde gezichtje losgemaakt en keek haar moeder ontredderd en boos aan. ‘Dat doe ik wél, mam! Ik ben gewoon helemaal in de war. Wat bezielde die man?’ Ze leek niet op een antwoord te wachten, snoot haar neus en ging verder. ‘Ik hoop dat ze hem vlug vatten en dat hij de zwaarste straf krijgt die er is. Voor mijn part mogen ze hem ophangen!’ Haar ogen vonkten van woede en onmacht.

Liona gaf in stilte haar dochter gelijk. Ze hoopte al net zo vurig dat hij gestraft zou worden. Ze liet haar blik even van haar dochter naar haar moeder glijden. Die was stil en haast onopvallend op een bank gaan zitten en keek van daaruit bezorgd naar Liona’s geschonden gezicht. Toen Sorane ten slotte samen met Siegrid in de keuken verdween, forceerde Liona een glimlach om haar moeder gerust te stellen.

Ze zag dat haar moeder zenuwachtig slikte. Ondanks haar tweeënzeventig jaar, zag Dina er nog best goed uit. Haar geverfde haren waren mooi gekapt, ze had zich een beetje opgemaakt en ze liep kaarsrecht, zodat ze er jonger uitzag dan ze was. Haar waarden en inzichten waren daarentegen vrij conservatief en daar was Liona goed van op de hoogte. Ze vroeg zich dan ook af hoe haar moeder tegenover deze gebeurtenis stond.

‘Ik ben blij dat ik je eindelijk zie, meisje. Hoe heeft dit toch kunnen gebeuren? Wat heeft die schoft met je gedaan?’ Dina’s stem klonk schor en geëmotioneerd.

Liona schudde haar hoofd. 'Ik kan het ook niet vatten, moeder.'

'Ik hoop dat je hier ongeschonden uit komt, Liona. Stel je voor dat je... dat hij je met een kind heeft opgezadeld!'

Liona keek haar moeder even verwonderd aan. Dacht ze vooral daaraan? 'Volgens de dokter heeft hij geen kans gehad om me te verkrachten, moeder. Dat is dus uitgesloten.'

Ze zag haar moeder opgelucht ademen. 'Dat is al een pak van mijn hart! Al blijft het natuurlijk erg en heb ik met je te doen. Wil je erover praten? Dat kan soms opluchten, weet je, en dat is dikwijls al de helft van de genezing.'

Liona schudde haar hoofd. Ze wist wel dat haar moeder het goed bedoelde, maar ze kon het niet opbrengen. 'Liever niet, moeder. Het is nog te vroeg, het ligt nog te gevoelig.'

'Dat had je toch al kunnen vermoeden, Dina,' kwam Liona's vader ertussen. Hij kwam net uit de keuken waar hij Sorane nog even had getroost, en had de laatste zinnen opgevangen. In tegenstelling tot Dina zag hij er ouder uit dan tweeënzeventig, met zijn kale hoofd waar nog een krans van grijs haar van oor tot oor te zien was en zijn neiging tot een buikje. Hij drukte een zoen op Liona's hoofd.

'Ik hoef je niet te vragen hoe het met je gaat, kindlief. Zo te zien moet jij je beroerd voelen en dan heb ik het nog niet eens over wat er in dat hoofd van je omgaat. Maar ik ben toch zo blij dat ik je zie. Voor hetzelfde geld had hij je...' Hier zweeg hij abrupt en hij schudde zijn hoofd in onmacht.

Hij schraapte zijn keel en keek zijn vrouw aan. 'Ga je mee naar de keuken, Dina? We zijn uitgenodigd voor de lunch en die staat zo goed als klaar. Liona heeft in het ziekenhuis al gegeten voordat ze hiernaartoe kwam en ze zal nu waarschijnlijk wel aan wat rust toe zijn.'

Liona hoorde dat er borden en bestek op de tafel werden gezet. Bart en hun dochters namen haar taak over en daar was ze hen dankbaar voor. Ze probeerde door de openstaande deur te turen en vroeg zich af waar Jonas zat.

Jonas was Siegrids vriendje. Ze waren nog maar enkele weken samen, maar op vrijdagavond en in het weekend was

hij hier niet weg te slaan. Als ze zich niet vergiste was het nu vrijdagavond, en toch zag of hoorde ze hem niet. Vreemd. Al vond ze het helemaal niet erg. Voor haar part mocht hij gerust wegblijven. Er was iets aan die jongen wat haar niet aanstond. O, hij zag er goed uit en hij was sportief en mondig genoeg. Een beetje te mondig soms. Maar hij hield geen rekening met Siegrids wensen, deed alleen wat hij graag deed. Eigenlijk vond Liona Jonas een grote egoïst, maar dat hield ze voor zich. Siegrid zou het trouwens toch niet willen aannemen. Haar liefde voor hem was op dit ogenblik te groot om zijn slechte eigenschappen op te merken. Hun relatie was nog pril en Liona hoopte dat ze het vlug genoeg zelf zou ontdekken.

Er gleed een scheve glimlach over haar gezwollen lippen. Ze beseftte dat ze Jonas op dit ogenblik dankbaar moest zijn. De zorgen om de relatie van haar oudste dochter hadden de constante kwelling in haar hoofd even onderdrukt. Een kwelling in de vorm van blauwe ogen, van doodsangst, van ademenood, van machteloosheid, van pijn en paniek... Het benauwde haar, het vrat aan haar, het wilde maar niet weggaan. Gelukkig was ze nu thuis en zouden haar echtgenoot en haar kinderen ervoor zorgen dat ze deze vreselijke gedachten van zich af kon zetten. Vanavond wilde ze er met Bart over praten. Ze wilde hem alles vertellen, ook over haar doodangst. Het zou de eerste keer zijn dat ze het deed en ze was er bang voor. Maar hij had het recht te weten wat er precies was gebeurd. Liona hoopte dat, door het te vertellen, het verwerkingsproces kon beginnen, dat ze het daardoor een beetje kon plaatsen en dat ze verder kon met haar leven.

Het rechtssysteem veroordeelt hem niet, maar zij doet dat wél

Het lukt Liona niet om de impact van een aanranding te verwerken. Nog traumatischer wordt het wanneer haar aanrander wordt vrijgesproken en dus op vrije voeten blijft. En niet ver weg, maar in hetzelfde dorp als waar Liona woont. Haar onverwerkte gevoelens zetten zich langzaam maar zeker om in een diepgevoelde haat. Die haat, die blijft groeien en woekeren, verandert haar in een persoon die ze nooit heeft willen worden.

Eens in de zoveel tijd lees je een boek dat je bijblijft en tot nadenken aanzet. *Zoete wraak* is zo'n boek. **Anne-Marie Hooyberghs** stelt morele dilemma's als eigen rechter spelen aan de orde en graaft steeds dieper in de psyche van een ontsporende vrouw. Een roman die nadreunt.

Z&K

ISBN 978 94 0190 961 7 NUR 344

9 789401 909617

www.romanserie.nl